מעריימין. לפדותו כלא חומש. שאדם מוסיף חומש כשפודה את מעשר שני שלו ואינו מוסיף חומש על של אחרים אם קונהו מחבירו: **ופדו כסף מעשר שני.** ממנו דהוו להו אחרים לגביה והם סמוכים על שולחני ושלהם שלו שהם מחרים ונותנים לו: **אלא כזמן שהיובל נוהג.** דבעינן ואיש אל משפחתו תשובו (ויקרא כה): **שלא מדום.** חלוקות בזכיית קנין: **וכנגדן בקטנה.** תניא לה יודעת לשמור קדושיה ומתקדשת בקידושי אמה או אמיה לדעתה או בקבלת עצמה אם יתומה היא: **למיאון.** שצריכה למאן ואינה יוצאה בלא מיאון דתנן בנכסות (דף קז:) כל תינוקת שאינה יכולה לשמור קדושיה אינה צריכה למאן וזו יודעת לשמור היא: **כשעוטות.** תנן בהנחקין (לעיל דף נט.) דמקתן מקח במטלטלין ופרשינן כבר שית כבר תמני: **וכנגדן בקטנה.** משהגיעה לימים הללו משלמה ואינה מוחזת קרינא בה ומתגרשת בקבלת עצמה אפי' קיבל בה אביה קידושין ומת ואע"פ שקידושיה קידושין מן התורה: **הגיעו לעונת נדרים.** שנה אחת לפני עונתה נדריה נבדקין דתנן בנמס' נדה (דף מה:) בת אחת עשרה שנה ויום אחד נדריה נבדקין ואם ידעה לומר לשם מי נדרה לשם מי הקדישה נדרה נדר והקדישה הקדש: **תולגת.** אם הביאה סימנין ולא אמרי' שומא גינהו אבל קודם הזמן הזה קטנה היא ואין סימניה סימנין ואינה תולגת דאים כתוב בפרשה ומקשין אמה לאים: **למכור בנכסי אביו.** קרקעות: **עד שיהא בן עשרים.** הוי קטן: **מתני' אם רצה הבעל לחזור.** קודם שיגיע בנו לידה: **פסול.** דאין רצונו שלגעיגו עליו שם וקפידא היא: **הרי היא במקום פלוני.** אינו אלא כמראה מקום שם תמצאנה: **ור' אלעזר מכשיר.** טעמא מפרש בגמ': **גמ' מאי שנא רישא דלא פליג.** רבי אלעזר בגי תן בנו זה לאשתי במקום פלוני וקתני פסול: **מדעתיה מגרש.** והדבר תלוי בו איכא למימר קפידא היא ודוקא קאמר ליה אבל איהי בבעל כרחה מיגרשה מנא ידעה דיעתא ליה בבעל למיתבי התם הלכך אינה אלא כמראה מקום שם תמצאנה: **מתני' כל לי גיטי אוכלא בתרומה.** אם אשת כהן היא עד שיגיע בנו לידה: **לאותו מקום.** שכך אמרה לו לא תהא שלוחי לקבלה אלא שם וכגמרא פריך ובעינא היכי הוי הואיל וקיבלו במקום אחר ואפי' כשיגיע שם והא תנן בעל פסול: **אוסר מיד.** משפירש מאצלה. רבי אלעזר לטעמיה דמכשיר כשקיבלו במקום אחר דמראה מקום היא לו ומשעת קבלה מיגרשא לה לפיכך משעה שפירש מלפניה אסורה שמא מצאו מוך לעיר וקיבלו הימנו: **גמ' ווימנין דמשכחה ליה בכבכל.** כיון דהדר אמרה ליה הכי מכלל דלא קפדה אי מקבל ליה בדוכתא אחרינא והאי דקבעה ליה עיקר בתמא מחסיא הכי קאמרה לא תהא שלוחי לקבלה להתגרש אני על ידך עד דמטית התם: **בעין דאורייתא תקון.** והא דסגי בהגבהה טפח ט) גבי תניא של שיתופי מבואות אפי' לפירוש הקונטרס דלא קניא הגבהה בעלמא אלא בג' טפחים חשיב ליה כעין דאורייתא כיון דמגביה בר זכייה ויש בה הגבהה קלת: **ופדו בהן מעשר שני.** ואי"ת ומאי מהני פדיית קטן והא אין מעשר קטן כלום וכת"כ (פרשת בחקותי) ממעשר קטן שאינו פודה מעשר שני ותנן נמי (תרומות פ"ח מ"ח) חמשה לא יתרומו וקטן חד מנייהו ולעיל בהנחקין (דף נב.) תניא אפוטרופין תורמין ומעשרין משמע אבל קטן לא ומאי שנא פדיית מעשר מתרומה וי"ל דאתיא כמ"ד במס' תרומות (פ"ח מ"ג) דהגיעו לעונת נדרים כשם שנדלן נדר כך תרומתן תרומה וכשם שחל שם תרומה על פיו ומשתרי טבל באמילה ה"ג מתחלג מעשר שני על ידו ואי"ת היאך פודה לאחרים הא אפי' למ"ד זוכה לאחרים היינו כשדעת אחרת מקנה אותו לאחרים ופדיית מעשר נהי דאשכינן ליה כזוכה לאחרים מ"מ אין דעת אחרת מקנה אותו לאחרים ע"י זכייה קטן והוי כמו מציאה דלא זכי מדאורייתא וי"ל כיון דמופלא המגון לגיס דאורייתא ותרומתו תרומה ואילולו חילול אם לגבי ממון זוכה לאחרים מן התורה כשדעת אחרת מקנה אותו ל"כ לענין חילול מעשר יש לו להועיל אפי' בלא דעת אחרת אבל נרב מקלא דאיו זוכה לאחרים אע"פ שלעצמו זוכה גם בחילול אע"פ שלעצמו מחלל: **ואמה** העבריה בזמן הזה מי איכא. ה"ג *) הוה מצי למיפרך אי בזמן הזה למה לו להעבדים והלא יכול לחלל שוה מנה על שוה פרוטה ומומשה ולמאן דאמר בהזכ (כ"מ דף נג:) דבעינן) [לף] בחומשה שוה פרוטה יחלל שוה מנה על חמש פרוטות: לעיל **צרור** וזורקו זוכה לעצמו. ואי"ת והא דתנן במי שמת (כ"ב דף קט:) זכין לקטן ואין זכין לגדול הא קטן גופיה אמר הכא דזכי י"ל דהתם בפחות מכאן אי נמי בקטן חליפין דאין מבחין:

וכנגדן בקטנה חולצת. פירש בקונטרס שנה אחת לפני נערות כגון בת י"ל שנה ויום אחד אם הביאה סימנין תולגת ולא אמרי' שומא מינהו וקשה דרבא גופיה פסיק בסוף פ' יוצא לדופן (נדה דף מו.) הלכתא תוך הזמן כלפני הזמן ומפרש רבינו שמואל כנגדן בקטנה היינו לא הגיע לעונת נדרים קאמר אלא בת י"ב שנה ויום אחד דהא הגעת נדריה של קטן כנגדן בשאה גדולה היא ואין הלשון משמע כן ואורי"ת דאליבא דר' יוסי קאמר רבא הכא דאמרי' כפ' מלות חליצה (יבמות דף קה:) מדברי ר' יוסי נלמד דקטנה חולצת בפעוטות ורבא אמר עד שתגיע לעונת נדרים ועוד מפרש דהא דמסיק התם והלכתא עד שתביא שתי שערות כל זה מדברי רבא כלומר לר' יוסי עד שתגיע לעונת נדרים אבל הלכה עד שתביא שתי שערות והא דנקט רבא למילתיה כר' יוסי כדי לעשות כלל שלו ולומר בכולן כנגדו בקטנה ועוד יש לומר דהכא גרסי' רבא דהא מסיק ולמבול בנכסי אביו עד שיהא בן עשרים ובפרק חי שמת (כ"ב דף קט.) אמר רבא אמר ר"ג מכן י"ח שנה ולימא למימר דהתם משמיה דר"ג קאמר ולית לא ס"ל דהא מסיק התם דמכללא אימתר ומוכח מעובדא דאמא לקמיה דרבא דפחות מכן עשרים דזכין נכסי בו' דסבר רבא כן י"ח ס): **התקבל** לי' גיטי אסורה לאבוי בתרומה מיד. הוה לן למימר לתוקי אמה בחזקתה אלא מתגרשה אלא מומרת בעלמא היא שמעמיד מכשים משום דחזקה אינה עושה אינה עושה אינה אינה אינ